

Pozno je Mirko zadremal in takoj se mu je zasanjalo, da zopet stika po gozdu in grmovju, da zopet vpije in preganja ptičke iz gnezd, kar sta mu že tolikokrat in tolikokrat prepovedala mati in oče. Mahoma se ustavi in prestraši, iz skalne votline se priplazi ogromen velikan, z desnico se opirajoč na orjaško in ognjeno gorjačo, iz katere švigajo plameni in se krešejo strele. Še večji strah prešine Mirka, ko zapazi vrhu gorostasnega telesa malo, okroglo glavico, drobno kakor glavica najmanjšega kraljička. Nato pa Mirko kar otrpne od strahu, ko se divji ober skloni tik do njegovega ušesa, tako da zagleda čisto iz bliza to malo glavico, ta mala usteca in v njih tenak jeziček, ki se giblje in miga, kakor bi hotel govoriti, a ne spravi glasu iz sebe. Naposled razloči tihe, komaj slišno šepetajoče besede: »Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija! Poglej, na svetu vladata samo beseda in palica. Kadar ljudje podivjajo in ogluše za razumno besedo, pa pridem jaz iz skalne votline s tole gorjačico na svet, da napravim mir in red. — Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija! Poglej, kako imam pritlikavo, malo glavo, droben jezik in tihoten glas. Modro glavo in moder glas poslušajo le dobri in razumni ljudje. Teh pa je dandanes tako malo na svetu, da je še ta glavica prevelika, da govori še ta jeziček preglasno. — Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija!«

Ves znojen od strahu, z naježenimi lasmi se je prebudil naslednjega jutra Mirko iz mučnih sanj. Omel si je brž oči in plaho pogledal najprej za postelj, za peč, za vrata, da li ne stoji mogoče tam pošastni stric Ilija z električnim tepežnikom...

Pastirčkova.

Vrbe vabijo ob Savi:

»Fantič, pridi in zapiskaj

na piščalko!« — A v dobravi

kos zažvižga: »Z mano vriskaj!«

Zvijem tri piščalke glasne,

sviram čez zelene trate,

da meglice dolgočasne

odbeže čez sive trate.

Solnce siplje mi cekine,

lahni veterc šepeta;

murček gleda iz krtine,

na trobentico igra.

Gustav Strniša.

